

Sygn. akt III KZ 16/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2019 r.
zażalenia skazanego,
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] w przedmiocie odmowy przywrócenia
terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa [...], na podstawie art. 126 § 1 k.p.k., odmówił skazanemu D.K. przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa [...], albowiem skazany nie wykazał, iż niedotrzymanie tego terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Na to postanowienie zażalenie złożył skazany podnosząc, iż w jego ocenie, obowiązek złożenia wniosku o doręczenie przedmiotowego wyroku z uzasadnieniem obciążał reprezentującego go obrońcę, a on sam o wyroku dowiedział się dopiero wówczas, gdy otrzymał wezwanie do odbycia kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl artykułu 126 § 1 k.p.k. warunkiem przywrócenia stronie terminu zawitego jest wykazanie, że niedotrzymanie tego terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych. W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, aby fakt niedotrzymania terminu wystąpił z przyczyn od niego niezależnych. Prawdłowo bowiem Sąd Apelacyjny w [...] przeanalizował i rozważył wszystkie podane przez skazanego we wniosku o przywrócenie terminu argumenty, zarówno te dotyczące podnoszonego przez niego braku wiedzy o wydanym wyroku sądu odwoławczego jak i te związane z obowiązkami reprezentującego go obrońcy. Słusznie również Sąd zauważył, że D. K. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej w trybie art. 133 k.p.k., a obecnie dąży jedynie do przerzucenia odpowiedzialności na jednego ze swoich z obrońców, całkowicie pomijając fakt, iż był reprezentowany również przez drugiego obrońcę. Nadto nie wykazał skarżący, aby czynnościom reprezentujących go obrońców można było rzeczywiście zarzucić uchybienia, które uzasadniałyby konieczność przywrócenia terminu zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.